

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XVIII. O mors, quàm amara est memoria tua homini pacem habenti in
substantiis suis. Eccli. 41. v. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

magis viget Ecclesia spiritus, recte dicitur id, quod complet v. nulum pacis, esse obedientiam. qui transgre-

ditur mandatum, præterit ordinem, & ita pacem perturbat.

XVIII.

O mors, quam amara est memoria tua homini pacem habenti in substantiis suis. Eccli. 41. v. 1.

Considera, quanta sit infelicitas illius, qui pacem suam posuit in bonis terræ hujus. in divitiis, commoditatibus, erapulis, honoribus. non potest cogitare mortem, quod est perinde si dicam, non potest cogitare illud, cuius gratia facta est vita. Ecquis est finis, ob quem à DEO servamur in terra? an ut studeamus nostris deliciis captandis, ut genio nostro vivamus, ut gustum sequamur? certum, quod non servamur, ut nos comparemus ad mortem, hoc est, ad transitum, à quo pendet æternitas sive præmii, sive supplicii. nonne igitur summa infelicitas est, ne quidem de hoc posse cogitare? & id tamen omnibus accidit, qui vitam transigunt in commoditatibus plurimis: non cogitant eas aliquando deferendas. *O mors, quam amara est memoria tua homini pacem habenti in substantiis suis.* Deplora miseriam, in qua versatur tanta pars mundi, & eam tamen non agnoscit.

2. Considera hanc miseriam magis apparere ex hoc ipso loquendi modo, quem nunc audisti. quia dicitur illis reddi amara non solum expectatio, sed memoria mortis. *O mors, quam amara est memoria tua!* dicendum videretur,

Expectatio, non memoria, quia mors est futura, memoria vero rerum præteritarum. nihilominus non dicitur istis expectatio mortis esse amara; quippe nunquam illam expectant, non perunt, non desiderant, non se disponunt, & interrogati, quid agant in terra, nunquam promptè respondere possunt eum Jobo: *Expecto, donec veniat immutatio mea.* Job. 14. v. 4. sed bene dicitur illis esse amarissima ejus memoria: quia etsi nunquam se applicant cogitandæ morti, quæ illis adveniet, non possunt, quin mortem cogitent, quæ in dies plurimis accidit, quos noverunt. nunc dici audiunt mortuū esse unum amicorum, nunc popularem suum, nunc consanguineum, nunc servum, quem vix morbo tentatum domo ejecerunt, ne in illorum conspectu moreretur. & ad hanc simplicem recordationem mali, cui etiam ipsi sunt subiecti, quis amaritudinem explicet, quæ cumulantur? statim rationem excogitant, quæ ipsis eximat hunc metum. & ideo nolunt dicere eum, qui est mortuus, solum ex hoc capite esse mortuum, quia erat mortalis. si juvenes ipsi fuerint, ajunt illum esse mortuum, quia erat annis gravis. si ve-

geti,

geti, dicunt illum esse mortuum, quia erat valetudinis exhausta. si divites, ajunt mortuum, quia erat pauper, nec medicum, nec medicamenta habuit, ut suscipi cura cum arte posset. & ita semper sibi blandiuntur funisiquadam disparitate emendicata. cur verò blandiuntur hoc modo? ut amaritudini medeantur, quâ illos mors implevit soli menti objecta. Hinc ortum habent mille superstitiones, quæ omnia illorum opera comitantur, in vestitu, in faciendo itinere, in corpore curando, usque adeò, ut si invitati ad convivium fortè videant appositum sedilium numerum, quem ipsi ominosum & feralem putant, animum inducere non possint ad sedendum, etsi omnino famelici. Tantum amaritudinis illorum dulcedini miscetur vel à solâ cogitatione mortis licet in falsâ sui imagine representata. quid fiet, cum ipsa advenit?

3. Considera, cum mors advenit, illaturam istis amaritudinem adeò insolitam, ut nequeat explicari, quia nò solum separabit à corpore, sed æquè ab omnibus illis bonis, quæ amabant, non corporis tantum, sed potius animi, ab illis lucris, ab illis honoribus, ab illis recreationibus: & ideo ò quàm dolorifera illa erit separatio! tunc enim verò, tunc dicent miseri: *siccine separas amaramors: 1. Reg. 15. v. 32.* Quia mors non uno ictu feriet, sed toties repetitis ictibus, quot sunt bona, à quibus illos separabit, ut proinde *siccine separas*, ad quemvis ictum replicatur si sint, *siccine separas? separas* ab illis

Palatij superbis, quæ incolebantur ab illis ambulacris? *separas* hortis, à villis, & tot diverticulis? *separas* à venationibus? *separas* à comedijs? *separas* à parentibus? *separas* à honoribus, à dignitatibus? *separas* à amicis? & quid demum est, à quo *separas*? Adde, quòd hic ictus fortè sit omnino improvisus, & præter expectationem, & ideo novam & periculum daturus sit causam clamandæ *siccine separas? siccine separas?* hoc in curlu tam prospero fortunæ, in rantibus favonijs, in flore ætatis *siccine separas amaramors?* quanto melius facerent miseri, si paulatim ciperent se ipsos sponte separare à rebus, à quibus nisi amor separaret, nique violentia separabit tot ictibus, quor nunc modis adhaere

4. Considera hanc separationem tam necessariam à bonis terrenis posse duobus modis, affectu scilicet & effectu. effectu renunciando omnibus propter Deum ante mortem. affectu illa retinendo usque ad mortem sed non amando. certè sufficit affectu separari, unde sapiens non dicit: *mors quàm amara est memoria tua mihi possidenti substantias: solum amorem pacem habenti.* Verum ò quàm melius est, si fieri possit, separari ab illis non affectu tantum sed effectu. Quare? quia illa retinere & non amare prodigium est. scilicet, cur mundus illa sua bona vocet substantias? quia persuasum habet se sine illis non posse subsistere. Idcirco donec probet, se non posse sine illis subsistere duntaxat

sed etiam invenire satisfactionem, invenire solatium, amare non cessat. an videre cupis illum decipi? Ipsis renuncia, & experimento discas, DEUM solum tibi sufficere ad eumularum letitiam. sit iste loco omnium substantiarum, quas nunc possides. sit omnium tua consolatio, sit omnis gloria, sit omne luerum tuum, atque ita cum mors advenit, nihil doloris afferet, quia nihil erit, quod tollat. metuis fortassis, ne tibi DEUM tuum auferat? non auferet, sed dabit, quia illum tibi lucratus eris, dum ejus causâ statuisti vivere in Paupertate, vivere in Punitate, vivere in Obedientiâ, hoc est, omnem simul illi dedicare substantiam tuam. *Substantia mea apud te est.* Psal. 38. v. 8. istud est, quod multi putant, mori ante mortem, sed est verè vivere. Imò hoc est ante mortem mori, ex hoc ipso capite eligi moreretur, quia est vera dispositio ad mortem. *Beati mortui, qui in Domino moriuntur.*

XIX.

Ego sum ostium, per me si quis introieris, salvabitur, & ingredietur, & egredietur, & pascua inveniet. Joan. 10.

1. Considera universum mundum non alio studio flagrasse magis quam inventiendi fortunatas Insulas beatitudinis. unde plurimi ad illius obtinendam gratiam se duces obrulerunt, Stoici, Platonici, Peripatetici, Epicuræi, & alii ejus generis audaces loci promiserunt eum transmittere in regionem tam optatam, hoc

R. P. Pauli Segneri Manna Anima.

4. Considera, etsi substantias tuas re ipsâ deserere amplius non possis, opus esse, ut saltem desinas amare. *Divitia si affluant, nolite cor apponere.* quâ ratione id consequeris? si quotidie cogites illas esse relinquendas, tanquam eas, quæ *si affluunt, etiam fluunt.* Ita mors paulatim cessabit esse tam amara, neque duntaxat tam abjectè non amplius timebis memoriam, sed nec expectationem mortis. quia mortis cogitatio similis est illi libro, qui positus est à DEO in ore Prophetæ Ezechielis, ut comederet: *Comede volumen istud.* Ezech. 3. v. 1. primo gustu amarissima est, sed masticata sensim suavior efficitur. *Factum est in ore meo, sicut mel dulce.* qui saepe mortem cogitat, cor abstrahit ab omnibus, quæ mors possit tollere, & ita discit eam contemnere.

est, facere beatum. sed quàm inani fallaciâ! non modò non introduxerunt mundum in patriam beatitudinis, sed traxerunt secum in præcipitia, in ruinam. cur ita? quia quoties quærebant hanc regionem, aberrabant à portâ. Vera porta est Christus: *Ego sum ostium.* & hoc ipsi vel ignorabant, vel non credebant, & sic *Erraverunt*

D d

in